

ЛЕНІНСЬКОМУ КОМСОМОЛУ—

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ВЛКСМУ

Рік видання XIX ● № 129 (2545). СУБОТА, 28 ЖОВТНЯ 1978 року. ● Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

Мал. В. Колісниченка.

ВСЕСОЮЗНИЙ ЛЕНІНСЬКИЙ КОМУНІСТИЧНИЙ СПІЛЦІ МОЛОДІ

Центральний Комітет КПРС гаряче вітає і сердечно поздоровляє комсомольців, усю радянську молодь з великим святом — 60-річчям Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді.

Створений з ініціативи великого Леніна, комсомол під керівництвом Комуністичної партії пройшов великий і героїчний шлях. З комсомолом, його славною історією нерозривно зв'язана біографія всіх поколінь радянських людей. В його рядах пройшли школу комуністичного загартування майже 150 мільйонів чоловік. Спілка молодих ленінців яскраво уособлює революційний порив, романтику, вічну молодість Країни Рад, прагнення юнаків і дівчат жити, працювати і боротися по-ленінському, по-комуністичному.

Разом з комуністами, з усім трудовим народом комсомольці безстрашно боролися на фронтах громадянської і Великої Вітчизняної війни, самовіддано працювали на будовах перших п'ятирічок і післявоєнного відбудови. Ленінський комсомол вніс великий вклад у побудову суспільства розвинутого соціалізму, виступає активною творчою силою, бойовим організатором радянської молоді. Трудові й ратні подвиги комсомолу по достоїнству відзначені Батьківщиною — на його прапорі шість орденів Радянського Союзу!

Комсомольці сімдесятих років свято бережуть чудові традиції Комуністичної партії, радянського народу, гідно продовжують велику справу старших поколінь. Молодь наполегливо бореться за здійснення історичних рішень XXV з'їзду КПРС, за підвищення ефективності виробництва і якості роботи. По-бойовому, з властивою їй енергією вона бере участь в освоєнні багатств Сибіру і Далекого Сходу, перетворенні Печорнозем'я, оволодіває знаннями, досягненнями науки, техніки і культури. ВЛКСМ допомагає партії виховувати у юної зміни високу ідейну переконаність, працьовитість, моральну чистоту, готовність у будь-яку хвилину стати на захист соціалістичної Вітчизни. Всіма своїми ділами комсомол з честю доводить право називатись ударним загном молодих будівників комунізму.

В умовах зрілого соціалізму створено винятково сприятливі можливості для всебічного і гармонійного розвитку молодого покоління. Широкі горизонти для виявлення творчої активності Ленінського комсомолу, всієї радянської молоді відкрила нова Конституція СРСР.

Центральний Комітет КПРС висловлює тверду впевненість у тому, що комсомол, тісно згуртований навколо партії, і далі йтиме в перших рядах творців нового суспільства, виховуватиме у молоді марксистсько-ленінський світогляд, готовність, волю і вміння будувати комунізм.

Хай живе Всесоюзна Ленінська Комуністична Спілка Молоді — бойовий помічник і надійний резерв КПРС! Слава молодому поколінню нашої великої Батьківщини!

Під керівництвом Комуністичної партії — вперед, до перемоги комунізму!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ
КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ
РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ.

Учора в столиці нашої Батьківщини — місті-герої Москві — відбулося урочисте засідання ЦК ВЛКСМ, Московських міськкому та обкому ВЛКСМ, присвячене 60-річчю Ленінського комсомолу.

На ньому виступив Генеральний секретар Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, Голова Президії Верховної Ради СРСР Леонід Ілліч Брежнєв і вручив Всесоюзній Ленінській Комуністичній Спілці Молоді пам'ятний Червоний Прапор ЦК КПРС, яким вона нагороджена у зв'язку з 60-річчям і за великі заслуги в комуністичному будівництві.

У КОМСОМОЛУ день народження. А до іменин за доброю традицією завжди готують подарунки. Сьогодні вони особливі, бо приурочені не просто черговому дню народження, а ювілейному. Ось чому щодень на вахті, означений девізом «Від 60-річчя Великого Жовтня до 60-річчя ВЛКСМ — ударними темпами!», всі ми разом писали звітні рядки в рапорт прийдешньому святу. Не шкодували ні сил, ні знань, ні юного завзяття, гідно пронесли високу напругу змагання. Майже 30 тисяч юнаків і дівчат Кіровоградщини трирічні плани п'ятирічки завершили до першої річниці нової Конституції СРСР, близько половини всіх комсомольсько-молодіжних колективів працюють в рахунок наступного року.

НАШ РАПОРТ ЮВІЛЕЮ

Нині на трудовому календарі комсомольсько-молодіжній бригади плавліників Миколи Петрова із Світловодського заводу чистих металів — квітень 1980 року. А комсомольсько-молодіжна бригада регулювальників Володимира Рябенка Кіровоградського заводу радіовиробів наближається до завершення п'ятирічного завдання. На ці колективи сьогодні рівняється молода робітничка гвардія в соціалістичному змаганні.

Участь у Всесоюзному рухові «П'ятиріччя ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих!» — висунула на передній край соціалістичного змагання багато нових імен ударників, у

пам'яті ще свіжі враження від подій битви за хліб ювілейного комсомольського року. Вирощено лавищик за всю історію області врожай зернової — по 35,5 центнера з гектара на круг. У Кіровоградській області — мільйон 377 тисяч тонн зерна — достойний вклад внесли молоді трудівники ланів.

По-творчому жачували вони поруч з батьками. Базуючи на озброєнні іпатівський метод, 452 комсомольсько-молодіжних збірних екіпажі вперше очолили змагання за високі темпи та якість збирання. Сім із них перебрали 15-тисячний рубіж по обмолоту, 37 — десятитисячний. Нинішній жнивародився небувалий ре-

корд. Молодий комуніст з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району Анатолій Трохан за 12 робочих днів скоїв 451 гектар зернової і намолотив понад 24 тисячі центнерів хліба. Це — гідний подєрунок іменинам комсомолу! Завжди Сірафія, коли тобі, дарадять гімлілі.

Свій рахунок ударних справ на передвіллейній вахті і у молодих тваринників області. За підсумками змагання тоїх кеєрталів 20 доярок вперше подолали тридесятичний рубіж по надоях молока.

Відчутний доробок в досягненнях п'ятирічки обласного студзагону. Іх місцем роботи були будівельні майданчики обласної ударної комсо-

мольської будови — залізничі «Допінська — Помічна», шкіл, дитсадків, тваринницьких комплексів, об'єктів народного господарства.

Трудові дарунки юні Кіровоградщини невіддільні від її повсякденного ідейно-політичного зростання. Наглядно проявилось це в ході нинішніх Всесоюзних комсомольських зборів «Заповітам Леніна вірні». Майже 40 тисяч юнаків і дівчат — учасників зборів — навчаються в 1277 гуртках комсомольської політосвіти. На заняттях гуртків молодь вчиться по-ленінському мислити, трудитися, звіряти свої діла з ділами партії, народу. Хорошу школу комуністичного виховання проходять юнаки і юнки під

час походу місцями революційної, бойової і трудової слави батьків.

За час обласної комсомольсько-молодіжної експедиції «Пошук — 60 комсомольських літ», проведеної на честь нинішнього ювілею, було зібрано багато цінних, унікальних матеріалів з історії обласної комсомольської організації. Двадцять сім експедиційних загонів міськомів і райкомів комсомолу взяли участь в цій корисній справі.

Важкий наш рядок в рапорт комсомольському ювілею. Бо ми достойно дотримали слова, даного на старті вахти, приуроченої нинішньому святу. За наказом комсомольського обов'язку, за велінням комсомольської традиції готували дарунки ювілею, складаючи ще один екзамєн на вірність рідній Комуністичній партії.

СВІТЛА ДОЛЕ МОЯ, КОМСОМОЛ!

КОМУНІСТ

Глибоко переконаний, що громадського визнання, успіху в житті досягає лише той, хто не робить ніяких знижок на молоді літа. І якщо по-уважно працюють поруч мене молоді робітники Дмитро Шварц, Юрій Безродченко, Григорій Існий, Володимир Лункан та багато інших, то всі вони ясно усвідомлюють відому істину: коли не хочеш бути ошуканим долею, не чекай нагоди зробити щось велике й прекрасне. Воно у твоєму повсякденні. Роби його сьогодні, зараз, цієї миті. І тут зовсім немає різниці, стоїш ти біля верстата чи за пультом, сидиш за партою чи схилився над кульманом. Кожна хвилинка — наближення твоєї мети. Молодість — початок усіх перспектив.

У ці святкові дні підсумовують зроблене не тільки юні. Ми, комсомольці всіх поколінь, гортаємо в пам'яті сторінки свого буття.

Пригадую передвоєнний 1940 рік. Мені, вісімнадцятирічному курсантові військового льотно-штурманського училища, вручають комсомольський квиток. Не встигли ми утвердити своє комсомольське «я» — почалася Велика Вітчизняна війна. Пройшов її фронтами з комсомольським квитком біля серця. Нам не було дано права на спокій. І сьогодні приємно бачити у юних колег по роботі ті ж риси, що були притаманні моїм ровесникам у пору нашої комсомольської юності.

Повірте моєму життєвому досвіду: зовсім не обов'язково літати в космос, щоб стати творцем подвигу. Подивіться мені вже в тому, що ти чесно проживаєш кожен день, не зриваючи своєї мрії, не погіршивши перед своєю совістю.

Коли я щоранку проходжу мимо конвейєра на своє робоче місце, мені чомусь пригадуються десь почути слова, наче слюсар за конвейєром скидається на пініста. Дивлюся на моїх товаришів, літніх і зовсім юних, і всім не нагадують мені нікого, окрім самих себе, добрих слюсарів-механіків. І гадається мені в наведеному вище порівнянні така собі доцільна великодушність до молодіжної професії, мовляв, хоч і слюсар, а нічим від пініста не гірший. Дрібне, застаріле це порівняння, не потрібне нам, як і всім тим, хто розуміє свій зв'язок з попередніми поколіннями комсомольців, з тими, хто відстоював владу Рад, хто будував завод, хто випускав перший гідронасос.

Нині марку нашого заводу знають не тільки в Радянському Союзі, а й у багатьох пунктах земної кулі. Вбачаємо в цьому заслугу перших заводчан — комуністів і комсомольців. Вони вміли ставити перед собою завдання, котрі багато кому здавалися непосильними, а потім виконували їх. Бо тільки так можна йти вперед.

Є події, сповнені особливого змісту, особливого значення. Для молоді країни, ветерани партії і комсомолу така подія — 60-річчя ВЛКСМ. Немає в нашій країні людини, не причетної до цього святого всіх поколінь.

І. КАЗАЧАНСЬКИЙ,
слюсар-випробувач водних насосів цеху № 1 Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів імені XXV з'їзду КПРС.

ФРОНТОВИК

Ми були молодими і мріяли про далекі мандри та високе чисте небо, до якого хотіли сягнути розумом і серцем. Ми впевнено йшли до мети. Вчилися, загартували себе. Я, наприклад, після закінчення технікуму був першорозрядником з ліжного спорту.

Та всі мої сподівання розкрилися блискавкою війни. Високий фізичний гарт, набуті знання допомогли мені стати військовим льотчиком. А школа мужності, яку пройшов я в передвоєнні роки, загартувала мене духовно, вела на грізний бій з ворогом. Ніхто не хотів умирати. Але ми думали передусім про життя тих, кого захищали.

У бій за Москву вів нас капітан Мамін. Нам, молодим, він дав напуття перед вильотом з аеродрому:

— Сили будуть керівними. Іх, гитлерівців, більше. Та ми на своїй землі і в своєму небі. Хай паленіє серце до останньої миті — аж поки ворог не відступить!

Так і було. Горіли фашистські літаки. І наші машини були продірявлені сотнями осколків. Однак ми рахували на ворожі бази. Навіть тоді, коли загорілася машина капітана, він був непохитим — повів літак на цистерни, на фашистські літаки, що не встигли піднятися в небо.

У ці дні думаю про Василя Галушкіна, мого ровесника, комсомольця, який вісімнадцятирічним юнаком став Героєм Радянського Союзу. На підступах до Києва, коли було вбито його командира, він сам повів в атаку бойовий побратим.

Нині ми згадуємо імена воїнів, що назічно занесені в списки обласної комсомольської організації: Івана Індика, Архипа Маніта, Петра Велигіна, Василя Колісниченка. Тому, хто не був на війні, часом важко уявити, як можна було виявити такий героїзм, волю до перемоги. Пам'ятаєте 67 десантників лейтенанта Ольшанського, які діяли в Миколаєві? Вони не дали ворогові пройти ані на крок уперед аж до приходу наших військ. У живих залишилося тільки дванадцять. Серед них не було й старшини другої статті, колишнього молодого женця з Бобринського району Івана Індика. Вилетівши на виручку товаришам у небо над Вороножем, кинув свій палаючий літак на ворожу машину Василь Колісниченко. Під Берліном повторив подвиг Матросова комсомолец з Ульяновського району Архип Маніта. Батальйон гитлерівців оточив маловісний комсомольця Петра Велигіна. Але розвідник не здався. Він розстрілював фашистів до останньої кулі.

Нам випала щаслива доля. Нелегка доля. Але така зоряна, полум'яна. Мої ровесники пройшли тисячі фронтів кілометрів, дійшли аж до травня сорок п'ятого. Скільки матерів не дочекалося своїх синів з тих далеких доріг... Але ми ніколи не забудемо зв'язків. Пам'ять про них — світло на нашій дорозі. Подвиг їхній — дороговказ для комсомольців сімдесятих років. Не має більшого мірила вірності, ніж вірність народів, матері-Вітчизні.

В. ВЕРХОЛАНЦЕВ,
голова обласного штабу походу молоді «Шляхами слави батьків», Герой Радянського Союзу.

ВETERAN

На долю мого покоління випали нелегкі випробування. Ми були спадкоємцями тих, хто відстоював у Великій Вітчизняній нашій рідну землю від німецько-фашистських загартників. Ми прийняли естафету з їхніх зранених рук і понесли в життя. Естафету любові і відданості Вітчизні, естафету подвигу в ім'я її процвітання і щастя. Ми були юними, а тому невмілими, недосвідченими. І нам так хотілося поспішити в надречі на вулиці, порибалити, поспівати пісень і просто побігати босоніж по траві. Та ми знали, що кінце необхідно брати в руки кермо трактора, ставати за верстат, адже крім нас лишилися в селах і містах переважно жінки і старі діди.

Та чи могли ми інакше жити, коли були комсомольцями? Адже комсомол завжди йшов наперед усіх ударних починань. Тож приємно й радісно сьогодні чути імена Андрія Ірехана з радгоспу «Пятихатський» Петрівського району, Валерія Глушченка з колгоспу імені Фрунзе Доліньського району, Сергія Довгопола з колгоспу «Зоря» Онуфріївського району, Івана Макарюка з колгоспу імені Шевченка Знамянського району, Анатолія Колотигіна з колгоспу імені Жданова Світловського району та багатьох інших молодих механізаторів. Вони прийняли естафету від нас, сьогоднішніх наставників і вчорашніх комсомольців.

Я сів за кермо трактора в чотирнадцять років. Згодом очолював комсомольсько-молодіжну тракторну бригаду. Ми були молоді, сповнені ентузіазму і гордості, що нам довірили найдорожче — землю.

Невблаганний час. Ми всі колись ідемо з юності. Але не ідемо з комсомолу.

Минуло багато років. Але, як і раніше, бригада наша носить високе звання колективу комуністичної праці. І як бригадир я скажу, що немає злуги в цьому наших молодих трудівників, тих, хто після школи прийшов у бригаду за покликом серця. Це — трактористи Віктор Погрібний, Віталій Михайлов, Микола Ройбул, електрогазозварник Володимир Казков і чимало інших механізаторів, на кого ми, старші покоління, дивимся з надією, з якоюсь білою задрістю, з батьківською теплотою. Нам радісно, що молодь полюбила нашу нелегку хліборобську професію, продовжує наші трудові традиції. Ми спокійні за майбутнє свого поля.

Ім і всім сьогоднішнім молодим хліборобам хочеться побажати в день ювілею комсомолу держання у праці. Так, саме держання, бо людина повинна бути пристрасною у усьому: у праці, дружбі, коханні, у своїй причетності до всього, що відбувається у світі. А найбільше людина повинна бути пристрасною у праці. Бо саме в цьому — наше щастя, радість, нетління. Неможливо бути щасливим, коли ти не віддаєш себе до останку людям. І тому від імені всіх наставників я зичу вам, молодим: будьте щасливими!

В. АНДРІЯШ,
бригадир тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району, Герой Соціалістичної Праці.

КОМСОМОЛЕЦЬ

70-х

Моєму комсомольці шістьдесят, а мені лише двадцять чотири. Та все ж і моя біографія починалася з громадянської і перших п'ятирічок, як і біографія стеньг, тисяч, мільйонів моїх ровесників.

Давайте проведемо паралель через ці шість десятиліть: Бєлєра — БАМ, Магнітна — Атоммаш, цілина — Нечорнозем'я... Олександр Матросов закривав грудьми амбразуру ворожого дзоту, комсомолец Михайло Мороз ціною власного життя відводив іржаву смерть від товаришів... Трудові подвиги молоді на ударній комсомольській будові — залізниця Доліньська — Помічна, на Олександрійському електромеханічному заводі, прапором якого стала якість — символ десяти п'ятирічок; 60 комсомольських тонн металу, закончених бригадою Леоніда Артеменка... «І знову триває бій» — не дарма співається в хорошій пісні. Бо нам не байдуже, що про нас думають сивочолі ветерани — комсомольці громадянської і перших п'ятирічок. Кому багато дано, з того багато и питають. А моїм ровесникам дано багато: світлі цехи, сучасне устаткування, передові методи праці — надбання кількох робітничих поколінь. Ми дістали в спадок героїчне минуле і світле сьогоднішнє, а ще намагаємося майбутнє, боротися за право стати совістю завтрашніх поколінь комсомольців.

Вік нашої комсомольсько-молодіжної бригади монтажників апаратури Олександрійського електромеханічного заводу — молодий, лише два роки. Але вже за підсумками першого півріччя 1978-го колектив був кращим у змаганнях комсомольсько-молодіжних бригад області на честь 60-річчя ВЛКСМ. У третьому кварталі ми були першими на заводі, виробничі завдання виконали на 150 проценти. План трьох років п'ятирічки завершили до першої річниці нової Конституції СРСР (до речі, цього рубежу досягли 80 молодих робітників підприємства). Майже половина членів бригади працює за особистим клеймом.

Я вважаю своїм комсомольським обов'язком дбати про майбутнє колективу. До нас прийшли випускники Олександрійського технічного училища № 3, яке 1975 року закінчив і я. І їм з допомогою «старожилів» треба стати продовжувачами традицій бригади. Товариші доручили мені брати участь у роботі постійно діючої виробничої наради. Довірили як групкомсогові. І я виправдаю їхні надії, бо це справа комсомольської честі.

Ми не мчали в казакерійських атаках, не піднімали країни з руїн. Але ми продовжуємо почате першими комсомольськими поколіннями, тому по праву кажемо: «Наша комсомольська біографія починається з жовтня 1918-го».

М. ІВАНЧЕНКО,
групкомсогов комсомольсько-молодіжної бригади монтажників апаратури Олександрійського електромеханічного заводу імені XXV з'їзду КПРС.

ПІОНЕР

...Червоний прапор тріпотів на вітрі, довкола бубонили бігали фашисти, кричали, дотували. А прапор тріпотів собі червоними крильми. І радість, така несподівана і така довгожданна для затиснутих вогорами красодонів, розливалася в душі кожного, передавалася від очей до очей, від серця до серця.

Це знаємо, яке майоріло в центрі Краснодона кілька годин і наводило жах на окупантів, почепили на комендатуру до 25-річчя Великого Жовтня мужні герої-комсомольці, члени «Молодої гвардії».

Я згадую зараз цей епізод, бо не тільки в книзі прочитала про нього, а й почула від самого учасника тих сміливих операцій — колишнього молодоговардійця Василя Івановича Левашова, що був почесним гостем іншої «Молодої гвардії» — мальовничого піонерського табору. Ця героїчна людина — один із небагатьох молодоговардійців, котрі лишилися в живих.

Там, у піонерському таборі, поруч мене, затамувавши подих, слухали розповіді про унікальних комсомольців російські, таджицькі, киргизькі, казахські піонери. Ті, хто народився через двадцять літ після переможецького салюту. І всі ми, застрашені спадкоємці комсомолу 40-х років, у душі клялися бути гідними їхньої слави, бути схожими на них.

Не секрет, що кожен піонер мріє про подвиг, що улюбленими героями стають люди сміливі, вольові, такі, як Павка Кочегін, як Олег Кошовий, Зоя Космодем'янська, Юрій Гагарін. У них, хто віддав своє молоде життя Вітчизні, ми вчимося мужності, любові до рідного краю, до свого народу. Наші піонерські загони носять імена героїв-комсомольців. Піонерська дружина моєї школи — дружина імені Зои Космодем'янської. Хоршими навчанням, цікавими піонерськими справами ми заслужили честі називатися дружиною імені славної комсомолки.

Ми, піонери, прагнемо вирости гідною зміною комсомолу, прагнемо бути такими ж запальними, життєрадісними й енергійними, як комсомольці минулих десятиліть і як сьогоднішня молодь. Та молоді, що будують БАМ у Сибіру, «малий БАМ» у нашій області — залізницю від Помічної до Доліньської.

У нашій школі стали традицією зустрічі з ветеранами комсомолу і комсомольцями 70-х. Ось приклад. Нещодавно в мій «Д» клас, де я вчуся, запросив до себе колишню комсомолку Олену Іванівну Кондратьєву. Бачо цікавого почули ми від своєї гості. А свій передсвятковий збір «Ми віра зміна твоя, комсомоле!» наш клас провів на підшефному підприємстві — в районній хлібопекарні. Ніяк книжка, ніякий фільм не залишить стільки спомінів, як живі розповіді тих, хто пройшов з комсомолом героїчний шлях і хто сьогодні примножує славу старших поколінь.

Бути на передовій життя вчить нас комсомол. І ми, застерігаючи чекати того дня, коли, хвилюючись, введемо на чистому аркуші: «Прошу прийняти мене в члени ВЛКСМ...»

Семикласники вже почали готуватися до вступу в комсомол. Вивчають історію ВЛКСМ, особливо активно виконують свої піонерські доручення, підтягуються в навчанні, адже в комсомол приймають кращих піонерів. А ми ж усі хочемо бути комсомольцями, чекати йти з вами в одному строю.

Наталія КОНСТАНТИНОВСЬКА,
голова рай. дружини імені Зои Космодем'янської Добровеличківської середньої школи.

На фото: молоді залізничники Знам'янського локомотивного депо члени ВЛКСМ Володимир Булгаз і Володимир ДУБІНА, вихованці комсомолу — комуніст Олександр ТАРАСЕНКО і кандидат у члени КПРС Сергій НІКІТИН.

ДЕЛЕГАТИ

Використовує трактор на обрії — молодий, слаштиний, як її комсомольська юність.

Кавалер ордена «Знак Пошани», трактористка Олена Донченко — групкомсорг відділка колгоспу імені Фрунзе Компаніївського району.

Ось уже два роки підряд Олена Донченко разом зі своїм чоловіком Олександром під час живих виборів першість у змаганні серед комсомольсько-молодіжних скіпажів району.

А в сімейному альбомі Олени є новенька лискуха фотокамера, на якій вона знята поруч інших делегатів Кіровоградської області на XXIII з'їзді комсомолу України.

П'яте відлуння. Цілила привітно зустріла чорнобривих, веселючих українців, що привезли з собою пахощі південних хлібів та усмішки жителів далекого краю.

Бігав і Яша дивитися на послив комсомолу України. Слухав їхню мелодійну мову, заздрия братові, що працюватиме разом із ними жартівливими юнаками і дівчатами, і не знав, що його доля теж пов'яжеться з Україною.

Тут, на землі Казахстану, став комсомольцем, на цих ланах уквітчали Якова вінком перемоги. І повів із собою у Знам'янський район комсомолец Яків Шрейдер Грамоту і значок ЦК ВЛКСМ за підкорення цілини.

СОНЦЕГРАД

У пісні важкого колеса, у дельні металу і сонячних літаєр народжуються мрії молодих.

«У недалекому майбутньому, — уявляє собі наше місто молодий архітектор, цюгоричний лауреат обласної комсомольської премії імені Юрія Яновського Борис Мотерний, — а точніше, у вісімдесятих роках, бачиться мені наш Кіровоград оперезаним гранітною набережною Інгулу, а його центр — в ажурній мережі новобудів. В архітектурі майбутнього першочерговими компонентами, я вважаю, сонце і зелень. Мрію про свій Сонцеград. Хай у ньому поселилися найкращі надії і сподівання всіх радянських людей».

Шосте відлуння. На знамені комсомолу вже сяяли п'ять орденів, уже відлетіло в минулу ніч 40-річчя Спідки. Молодь успішно йшла до свого півстолітнього ювілею.

Комсомольсько-молодіжна бригада верстатників цеху № 2 Кіровоградського заводу тракторних підсилювачів, яку очолював Апатолій Рабинович, вирішила зустріти п'ятдесятиріччя бригадою комуністичної праці. Хлопці і дівчата не кинули слів на вітер.

1960-й рік. Усміхнені, шалені комсомольці бригади. Червоний вимпел ударника комуністичної праці зоріє в руках бригадира.

1963-й рік. Увесь другий цех першим на заводі виборює право називатися колективом комуністичної праці.

У широкі й нестримні лави комсомолу впливає майже 140-тисячний загін кіровоградців. Приймаючи естафету бойових і трудових традицій від старшого покоління, вони урочисто дають сьогодні клятву на вірність партії, урядові і Радянській Вітчизні.

Репортаж вели: В. ГОНЧАРЕНКО, Л. ВАСИЛЕНКО, В. ГРИБ.

МІЦЬ КОРЧАГІНСЬКОЇ СТАЛІ

Репортаж із нашої епохи

Івановича Петровського стоїть вона, бойовий шістнадцятирічний секретар комсомольської організації колгоспу «Паризька комуна» Олександрійського району.

Це її, п'ятнадцятирічний комсомолці, та її батькові куркульські недобитки підкинули записку: «Не вийдете з комуні — убіємо!» І вимагали відповіді «в тишії білизни жаючого дня і ночі», а записочку відповідей покласти за вказаною адресою.

Ганна одразу ж віднесла на те місце записку з трьох слів: «Нюбачимо, хто — кого!»

ЧУЄШ, ПАМ'ЯТЕ?

Щодня він приходить в електромашинний цех Знам'янського локомотивного депо і працює з молодими залом поруч комсомольців цеху Олександра Голованова, Володимира Клименка, Сергія Нікітіна, Володимира Булгаза та інших.

І хоча йому вже за п'ятдесят, але він досі такий же молодий, завзятий, як і його вісімнадцятирічні товариші по роботі.

Скільки на його особистому рахунку славних справ! Недарма ж за рішенням цехової комсомольської організації його навіть зарахували до комсомольсько-молодіжного колективу електромашинного цеху.

Його — командира бойової групи підпільної комсомольської організації «Спартак», що діяла в роки Великої Вітчизняної війни в селі Краснопілля Голованівського району.

Третє відлуння. ...Холодного осеннього світанку 1943 року фашистські кати вели на розстріл групу підпільників «Спартак». Руки їхні були зв'язані дротом. Одяга подерта, закривавлена.

Між спартаківцями виділялися постаті комуністки Марії Малої, комсомольців Люби Римар і Михайла Громова. Вони йшли з гордо піднятим головами, і кожен їхній крок відлунював на планеті безсмертним подвигом в ім'я свого народу, в ім'я Радянської Батьківщини.

Іх розстрілювали кваліливо, гарячково, так, як це роблять своє чорне діло паймерзенніші і найбогачливіші злодії. Клапали затвори. Хаотично й нагально лунали постріли. Світанок червоний, немов підливав кров'ю.

Підпільників «Спартак» розстрілювали. Та не змогли їх знищити. Хіба можна розстріляти безсмертя? Хіба кому-небудь удавалося розстріляти народну пам'ять?..

БУДУЄМОСЬ

Робота спорилася. Люди неспаче й не відчували втом. Аж раптом — затих бульдозер, і пішов дощ зі снігом. Та ні пронизливий холодний вітер, ні мокра заметіль не зляка-

ли членів комсомольсько-молодіжної бригади імені Корчагіна.

Ще п'ять з половиною годин тривала напружена робота, ще п'ять з половиною годин, піби лстувивши в двобій з непокінченими, упертими будівельниками, заплілював очі мокрий сніг. Нарешті хтось із корчагінців вигукнув:

— Вогник! Синій вогник світлофора!

Люди лише тепер відчули, що промокли, померзли. Однак радість трудової перемоги теплою витою розлилась по тілу. Надвечір робітники рапортували, що об'їздна колія на лінії Долиньська — Помічна готова.

Четверте відлуння. Відтримали бої Великої Вітчизняної.

Володимир Тиховський, похований багатьох своїх друзів-спартаківців, зисву плакав хліб, трудився з ранку до ночі і за себе, і за тих, хто навіки зостався лежати в землі красногирської.

По всій країні прогрімала слава гіталовців, що досягли найвищого виробітку на трактор — по 1872 гектари і здобули перемогу у змаганні з бригадою самої Паші Ангеліної.

О. ДОНЧЕНКО.

Фінішувала обласна краєзнавча експедиція «Пошук — 60 комсомольських літ»

Обласний штаб експедиції підбив підсумки «Пошуку-60». Серед експедиційних загонів найкращим визнано загін Глодської середньої школи Новоукраїнського району. Керівник — Д. К. Писюк, командир О. Литвиненко. Члени загону одержать туристські путівки для поїздки по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу.

Найактивнішу участь в експедиції «Пошук-60» взяли краєзнавці І. Бойко з Новомиргорода, Ю. Матіос, В. Сандул, Б. Крамаренко з Кіровограда, О. Ковтун з Малої Виски, М. Шварцбург з Ленінграда, Г. Кухтін з Бобринця, І. Гуржос із Вільшанки, Л. Владимиров, А. Кохан з Олександрії. Вони отримають грамоти обкому ЛКСМУ, редакції газети «Молодий комунер» та цінні подарунки.

Обласний штаб краєзнавчої експедиції «Пошук — 60 комсомольських літ» відзначив активну пошукову роботу Олександрійського, Новоукраїнського та Онуфріївського районних штабів. Вони відзначені Почесними грамотами обласного штабу експедиції.

В ОСТАННІЙ день живого літа про молодого жнивара з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району співали переможну пісню польові дороги, пульсуючи стрімкими авто із золотистим зерном.

Андрій щасливо усміхається, витираючи долонею спітніле чоло, і прощує в'юнстим обніжком на зустріч своїм товаришам з комсомольсько-молодіжного екіпажу Володимирів Жиху та Юрієві Ровенському.

— Прислухайтесь, — каже він їм, — про нас співає.

— Хто співає? — перепикує Володимир.

— Та колося ж, — примружується Андрій. — Хіба ж ми не заслухали його пісні?

І справді, нинішнього року в республіці екіпаж А. Трюхана виявився найспівнішим у соціалістичному змаганні на честь 60-річчя ВЛКСМ.

Молодий комбайнер замислено перебирає шарудливими пальцями теплі злитки зерна, наче виважуючи їх на широкіх долонях. Яка їхня вага? Яка їхня ціна?

Перше відлуння. Не співало колосся. Тривожно й насторожено мовчав занімілий степ. Багнетився колочими заростями чагарник, з якого кожної миті могли прогрімти постріли з бандитського обріза. І все ж розбитим шляхом їхали і їхали підводи з хлібом, який за завданням партії та уряду для Червоної Армії зібрани комсомольці села Калинівки Кіровоградського району.

Понад сто підв'із зерном і фуражем було вчасно відправлено на Кримський фронт, до перекопських позицій, де йшов наступ на врагів-циську армію.

ПРАПОРАМИ ВОНИ ПРИХОДЯТЬ

Іх п'ятнадцятеро. Різних за нахидами, характерами, але однако-вих за прагненням: у всьому бути передовими.

Марія Висоцька, Лідія Кривач, Любо Горбанець, Марія Молотківська та інші члени комсомольсько-молодіжного колективу філіалу швейно-виробничого об'єднання «Україна» мають справді вмілі руки, тверде слово і гарячі серця.

Дівчата вже рапортували про виконання плану трьох з половиною років п'ятирічки.

Друге відлуння. Цей знімок уже вицвів і пожовк. На білій стіні він нагадує осінній зірваний листок, що залетів з далеких і хвилюючих тридцятих років у затинну квартиру доктора історичних наук Ганни Федорівни Чмиги. На невеличкому груповому фото учасниць Першого Всеукраїнського з'їзду жіночої молоді поруч Григорія

Імені Юрія Яновського

Згідно з рішенням бюро обкому ЛКСМ України обласну комсомольську премію імені Юрія Яновського присуджено:

у галузі літератури і журналістики —

Валерію Васильовичу ГОНЧАРЕНКУ, кореспонденту газети «Молодий комунар», — за поему «Синє вітрило обрїю»;

у галузі музики і концертно-театральної діяльності —

самодіяльному народному ансамблю «Юність» Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна (керівник В. С. БОСІЯ) — за високу виконавську майстерність, плідотворну роботу по естетичному вихованню молоді;

у галузі архітектури та образотворчого мистецтва —

Борисові Миколайовичу МОТОРНУ, старшому архітектору Кіровоградського філіалу проектного інституту «Українськбуд-проект», — за проєкт реконструкції центральної частини міста Кіровограда.

ФЕСТИВАЛЬ, ФЕСТИВАЛЫ

Кіровоградщина гостинно зустрічає учасників республіканського кінофестивалю дитячих та юнацьких фільмів, присвяченого 60-річчю ВЛКСМ. Представники кіностудії імені О. Довженка побували в Олександрії, Бобриньці, Вільшанському, Новоукраїнському районах. Режисер І. Шмарук, артисти Вероніка та Анатолій Перезерзєви, Лідія Чашина зустрілися з юнаками та дівчатами міста гірників. А в колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району приймали режисерів А. Осипова, В. Леїна, актрису Ніну Реус, московську школярку, виконавицю головної ролі у фільмі «Де ти, Багіро?» Аню Колбасову.

У кіровоградському кінотеатрі «Мир» триває конкурсний перегляд фільмів, представлених на фестивалі, — «Р.В.Р.», «Де ти, Багіро?», «Вась саїт в очах твоїх», мультфільмів «Казки про Чугайстра», «Хто одержить аванс?», хронікально-документальних «Вага олімпійського молота», «Посміхнися, воєно».

Сьогодні останній день фестивальної програми.

У КОЖНОГО свої захоплення, своя професія. Наприклад, я не міслю себе без роботи з дітьми, без школи, без учительського колективу. Саме тому працюю старшою піонервожатою в Кетрисанівській середній школі, саме тому вступила на заочний відділ Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

А ще я люблю співати. Пісні різні: ліричні й громадянського звучання, народні й сучасні молодіжні. Та найбільше мені до душі комсомольські. В них — уся історія нашої Спільки, в них — сьогоднішній день, майбутнє. Скажімо, «Там, вдалині, за рікою». Пісня віддзеркалює грізні роки громадянської. Її не можна виконувати байдуже, не думаючи, не уявляючи того, про що співаєш. Або моя улюблена «Не розстануся з комсомолом» С. Пахмutowої. Вона така жива, енергійна, запальна. І слова, і мелодія її надихають на нові трудові подвиги. Вона — постійний, нерозлучний супутник молоді.

Вже два роки я солістка вокально-інструментального ансамблю «Ритм». Виступаю дуже часто і перед своїми односельцями, і в районному Будинку культури, а в гарячу живану пору — в польовому таборі. Хвилююся завжди страшенно, бо хочу донести до слухачів зміст пісні, її спрямованість, щоб вона глибоко запала людям у душу.

Торік уперше виступала на обласному конкурсі комсомольської пісні, де співала «Погоню» Я. Френкеля, «Мені довірено піс-

ПІЗНАЄМО ВАШУ ЮНІСТЬ

ню» Г. Моссесяна, «На розстануся з комсомолом». На репетиціях ніби все виходило. Але там, на конкурс, я почула, як гарно співає моя суперниця Наталка Лоскова, і зовсім занепахла духом. Ну, думаю, все, провал. Не виступлю. Навіть голос осів, завуку із себе не вийду. А тут якраз оголошують: «Виступає ансамбль «Ритм». Де й узялися ті сили, голос. Зовсім зникли страх, хвилювання. Вдало виконала свої пісні —

СПІВАЮ ТЕБЕ, КОМСОМОЛ!

і стала лауреатом конкурсу.

Чи задоволена я своїм співом? Іще ні. Бо відчуваю серцем, душею, що не всі пісні виконую так, як самій би хотілося. Кожну з пісень про комсомол можна виконати натхненніше, глибше. Шукаю способів, як краще, яскравіше донести пісню до людей. І допомагають мені в цьому Андрій і Валентина Запирченки — музичний і художній керівники ансамблю. Та найпершим моїм порадником була моя мама. Від неї зародилася у мене любов до пісні, вона навчила мене розуміти її, пісню. Саме мамі я завдячена тим, що бачу в піснях наше життя, наше щастя, наше майбутнє.

Мені довірено пісню. Пісню про комсомол. З нею ми повертаємось в юність своїх дідів і батьків. Я пишаюсь цим і виправдаю таке високе довіря.

Світлана ГОЛУБЕНКО, солістка вокально-інструментального ансамблю «Ритм», Бобриньський район.

ПЕСНЯ О ТРЕВОЖНОЙ МОЛОДОСТИ

Музика А. ПАХМУТОВОЙ. Слова Л. ОШАНИНА.

Забота у нас простал, Забота наша такая: Жила бы страна родная — И нету других забот.

ПРИПЕВ:

И снег, и ветер, И звезд ночной полет... Меня мое сердце В тревожную даль зовет.

Пускай нам с тобой обидно Беда грозит за бедою, Но дружба моя с тобой Лишь вместе со мной умрет.

ПРИПЕВ.

Пона я ходить умею, Пона глядеть я умею, Пона я дышать умею, Я буду идти вперед.

ПРИПЕВ.

И так же, как в жизни, Любви ты встретишь, С тобой, как ты, отважно Снегов бурю она пройдет.

ПРИПЕВ.

Не думай, что все пропало, Что бури все огрели, — Готовься к великой цели, А слава тебя найдет.

ПРИПЕВ:

И снег и ветер, И звезд ночной полет... Меня мое сердце В тревожную даль зовет.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА ОНУФРІЙВСЬКОГО РАЙОНУ ВИРУШАЛИ В КІНО-АГІТПОХІД «ВЕРШНИКИ РЕВОЛЮЦІЇ». В КОЖНОМУ СЕЛІ ІХ ЗУСТРІЧАЛИ ВІТЕРАНИ ПАРТІЇ І КОМСОМОЛУ, КОЛИШНІ ФРОНТОВИКИ.

СТЕПОМ МЧАЛИ КОМСОМОЛЬЦІ 70-Х РОКІВ У БУДЬОНІВКАХ. І ЗРІНАЛА У ВИСОКІСТЬ ПІСНЯ:

То, что отцы не допели, — Мы допоем.
То, что отцы не достроили, — Мы достроим!

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ

Першу на сторінках «Молодого комунара» проводилась юридична вікторина «Чи знаєш ти закон?». Учасникам її пропонується дати вичерпні відповіді на поставлені запитання. Мета заходу — пропаганда правових знань, найбільш повного орієнтування в питаннях юриспруденції.

Вікторина принесла користь не тільки тим, хто збирався стати юристом. Людина живе в суспільстві, і вона зобов'язана жити і працювати за його законами. А для цього їй треба знати.

Отже, сьогодні редакція газети «Молодий комунар» називає імена переможців конкурсу. Журі одностайно присудило перемогу Наталці Пономар, учениці із села Поселянівки Олександрійського району.

Заохочувальними призами відзначено Ірину Осипенко з Олександрії, десятикласницю Аллу Недеру з міста Долинської, учня Компаніївської середньої школи Михайла Ковтунця, Ларису Маслову, ученицю Чернігівського юридичного технікуму, кіровоградця Володимира Миколаєнка.

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 29 жовтня.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.